

Med tanke på att de medel, från vilka hjälp till tysklandssvenskar utbetalas, utgöras av en del av behållningen i den svenska krigsförsäkringen torde det inte vara tvingande nödvändigt att fastställa samma krav på vistelse i det ursprungliga Tyskland som när det gäller utdelning ur tvångsclearingen. Sverige kan för tysklandssvenskarna uppställa mindre snäva fordringar, så mycket mera som prövningen är individuell och hänsyn i varje särskilt fall skall tas till föreliggande omständigheter. Möjligt är dock att en motsvarande utvidgning av stadgandena rörande Tysklands gräns i särskilda fall dispensvägen bör kunna medges även i avseende på de s. k. ömmande fallen.

Om på ovan angivet sätt en uppmjukning av reglerna angående Tysklands gränser kommer till stånd, böra de, vilkas framställningar med hänsyn till dessa regler redan avslagits, medges rätt att förnya sina framställningar till nämnden.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta att kretsen av tysklandssvenskar, som i samband med tvångsclearingen med Tyskland skola vara behöriga till hjälp från de sex miljoner krigsförsäkringsmedel, som svenska staten 1950 anvisade för bispringande av tysklandssvenskar, skall vidgas på så sätt att hjälpen må i särskilda fall tillkomma även de tysklandssvenskar, som under kriget bodde i de av Tyska riket efter den 1 januari 1938 erövrade områdena.

Stockholm den 27 januari 1954.

Elis Håstad.

Nr 457.

Av herr **Östlund**, med förslag till lag om ändring i 9 kap. 33 § vattenlagen.

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 348.)

Stockholm den 27 januari 1954.

Carl Östlund.